

## LẠY CHÚA, XIN TẶNG THÊM ĐỨC TIN CHO CHÚNG CON!

Chúa Nhật XXVII – Thường Niên

(Kb 1:2-3; 2:2-4; 2 Tm 1:6-8, 13-14; Lc 17:5-10)



**M**ột trong những yếu tố quan trọng trong tất cả các mối tương quan chúng ta có là niềm tin. Khi không có niềm tin vào nhau thì ghen tương sẽ nảy sinh giữa chồng với vợ, các đối tác làm ăn không đầu tư vào nhau, bạn bè không cởi mở với nhau. Khi không có đức tin vào Chúa, các việc đạo đức trở nên một gánh nặng. Đức tin hay niềm tin giúp cho chúng ta tin tưởng vào người khác dù nhiều phía trước còn nhiều thử thách và khó khăn. Đây chính là chủ đề mà lời Chúa ngày Chúa Nhật hôm nay mời gọi chúng ta suy gẫm.

Trong bài đọc 1, Ngôn sứ Khabacúc trình bày cho chúng ta tâm tình của một người [dân Israel] khi đối diện với những khó khăn trong cuộc sống: “Lạy Chúa, con kêu cầu Chúa cho đến bao giờ mà Chúa không nghe? Con phải ức ép kêu lên cùng Chúa, mà Chúa không cứu con sao? Có sao Chúa tỏ cho con thấy sự gian ác và lao khổ, cướp bóc và bắt lương trước mặt con? Dù có công lý, nhưng kẻ đối nghịch vẫn thắng” (Kb 1:2-3). Những lời này chứa đựng thái độ cầu khẩn và “trách móc” Chúa. Đây cũng là thái độ chúng ta có khi đến với Chúa trong khi cuộc sống gặp nhiều sóng gió. Nhiều người cũng trách Chúa tại sao bỏ rơi hoặc ngoảnh mặt làm ngơ. Nhưng Chúa khẳng định với chúng ta rằng, Ngài chắc chắn không bỏ rơi chúng ta. Ngài sẽ đến với chúng ta. Tuy nhiên, để nhận ra bước chân Ngài đến với chúng ta và đứng vững trước sóng gió cuộc đời, chúng ta phải có lòng ngay và phải sống trung tín (x. Kb 2:4).

Về phần mình, Thánh Phaolô, trong bài đọc 2, khuyên nhủ Timôthê phải “làm cho sống lại ơn Thiên Chúa đã ban cho con do việc đặt tay” (2 Tm 1:6). Ơn Thiên Chúa mà Thánh Phaolô nói đến là ơn “dũng mạnh, bác ái và tiết độ.” Nhờ những ơn này, chúng ta không hổ thẹn làm chứng cho Chúa Giêsu: “Vậy con chớ hổ thẹn làm chứng cho Chúa chúng ta, và cho cha nữa, là tù nhân của Người, nhưng con hãy đồng lao cộng tác với cha vì Tin Mừng, nhờ quyền năng của Thiên Chúa” (2 Tm 1:7). Trong những lời đầy yêu thương này, Thánh Phaolô mời gọi Timôthê [và chúng ta] cộng tác với ơn Chúa để dùng những “lời lành lẽ phải” và trở nên mẫu mực trong đức tin và lòng mến nơi Đức Giêsu Kitô để làm chứng cho Chúa. Không những thế, chúng ta còn phải “cậy nhờ Thánh Thần là Đấng ngự trong chúng ta mà gìn giữ kho tàng tốt đẹp” (2 Tm 1:8). Qua những lời này, Thánh Phaolô chỉ ra cho chúng ta một sứ mệnh quan trọng, đó là “gìn giữ cho kho tàng đức tin” được trao cho chúng ta trong ngày rửa tội. Để làm được điều đó, chúng ta cần cầu xin Thiên Chúa, như các môn đệ trong Tin Mừng hôm nay.

Tuần trước chúng ta nghe trong bài Tin Mừng câu chuyện về người giàu có và Ladarô. Thính giả của Chúa Giêsu là những người Pharisiêu. Như chúng ta biết, người Pharisiêu tin nhận có sự sống đời sau. Vì vậy, trong trình thuật đó, Chúa Giêsu nói với những người Pharisiêu về mối tương quan giữa cuộc sống dương thế và sự sống đời sau. Theo Chúa Giêsu, cuộc sống dương thế là nơi để chúng ta chuẩn bị cho sự sống đời sau. Ngài khẳng định với họ rằng chính Môsê [Luật] và các ngôn sứ là những người dạy cho họ phải sống thế nào trong cuộc sống dương thế hầu được hưởng hạnh phúc ở đời sau. Nếu họ không tuân theo Môsê và các ngôn sứ, thì họ cũng không tin người từ cõi chết chỗi dậy [tức là chính Chúa Giêsu]. Đối diện với vấn nạn về đức tin vào “người từ cõi chết chỗi dậy,” các môn đệ đến xin Chúa Giêsu gia tăng đức tin cho mình. Đây là chi tiết đầu tiên chúng ta suy gẫm trong Chúa Nhật hôm nay. Thật vậy, ai trong chúng ta cũng muốn những gì mình có được tăng trưởng: chúng ta muốn có thêm của nhà cao

cửa rộng và cải vật chất, có thêm bạn bè và thân hữu, có thêm danh vọng và tiếng khen. Nhưng có mấy ai trong chúng ta muốn có thêm thời gian với Chúa, hoặc có thêm đức tin vào Ngài. Nói cách cụ thể hơn, chúng ta đến với Chúa và xin Ngài nhiều thứ. Nhưng lại không xin thêm đức tin để trung thành với Ngài khi cuộc sống gặp nhiều thử thách và chúng ta không nhận được những điều chúng ta xin.

Bài Tin Mừng hôm nay được đặt trong bối cảnh về sự canh tân đời sống nội tâm của người môn đệ. Để việc canh tân xảy ra, điều đầu tiên các môn đệ xin khi đến với Chúa Giêsu là: “Lạy Thầy, xin tăng thêm đức tin cho chúng con!” (Lc 17:5). Chúng ta sẽ hiểu lời cầu xin này sẽ cần thiết thế nào khi đặt nó vào trong hành trình mà các môn đệ đang thực hiện với Chúa Giêsu, hành trình lên Giêrusalem để Con Người bị trao nộp, bị giết chết và ba ngày sau sẽ sống lại. Các môn đệ cần đức tin vững mạnh để đối diện với những thực tại này. Chúng ta nhận thấy trong những lời xin của các môn đệ một sự thật mà nhiều người chúng ta không biết hoặc không muốn biết, đó là “đức tin” cần được nuôi dưỡng để được tăng trưởng. Chúng ta thường xem đức tin như một thứ “phép màu” mà chúng ta nhận lấy từ Giáo Hội [từ cha mẹ] khi chúng ta được rửa tội, và nó sẽ luôn như thế không bao giờ tăng trưởng. Chúa Giêsu dùng hình ảnh của hạt cải để nói về đức tin: “Nếu các con có lòng tin bằng hạt cải, thì dẫu các con khiến cây dâu này rằng: ‘Hãy bứng rễ lên mà đi trồng dưới biển,’ nó liền vâng lời các con” (Lc 17:6). Khi sử dụng hình ảnh hạt cải để nói về đức tin, Chúa Giêsu ám chỉ đến việc đức tin phải được gieo trồng [trong bí tích rửa tội], chăm sóc và sinh hoa kết trái [trong cuộc sống hằng ngày]. Ở đây, chúng ta tự hỏi, đức tin là gì? Có nhiều câu trả lời cho câu hỏi này. Nhưng chúng ta chọn câu trả lời sau: “Đức tin là sự gặp gỡ cá vị giữa tôi với Thiên Chúa.” Nhìn tứ phía cạnh này, đức tin có một mối tương quan rất chặt chẽ [có thể nói không thể tách rời] với cầu nguyện. Nói cách khác, người có đức tin vững mạnh là người có đời sống cầu nguyện liên lĩ [hoặc ngược lại, người luôn cầu nguyện liên lĩ sẽ làm cho đức tin của mình ngày thêm vững mạnh]. Chúng ta nhận thấy trong thời đại hôm nay, nhiều người [nhất là giới trẻ] mất đức tin vì họ không thiết tha gì đến đời sống cầu nguyện. Họ không thiết tha gì đến việc đi tham dự thánh lễ hoặc đọc kinh cầu nguyện. Nếu có làm, thì họ xem những điều đó như một gánh nặng. Làm sao đức tin chúng ta có thể tăng trưởng khi chúng ta không nuôi dưỡng nó với Lời Chúa, Thánh Thể và đời sống cầu nguyện liên lĩ của mình!

Đứng trước lời xin tăng thêm đức tin của các môn đệ, Chúa Giêsu dường như không ban điều họ xin. Ngài đơn giản dùng dụ ngôn hạt cải để nói cho họ biết về sức mạnh của đức tin, dù đức tin đó nhỏ nhoi cũng có thể thực những điều mà con người không thể tưởng tượng được. Như chúng ta biết, cây dâu là một loại cây tương đối lớn với một bộ rễ rất rộng và sâu. Để nhỏ loại cây này đã là khó, điều còn khó hơn là trồng nó dưới biển. Đây là điều dường như không thể, vì loại cây này chỉ mọc trên đất liền. Điều Chúa Giêsu ám chỉ trong hình ảnh này là một đức tin chân thật có thể chuyển núi dời non, có thể làm được những điều vượt qua sức và lý luận của con người. Chúng ta cũng đã từng chứng kiến điều này trong đời sống thường ngày: Với đức tin nhỏ bé, người mẹ có đủ sức mạnh để chăm sóc người con tật nguyền của mình suốt đời, người vợ [chồng] có đủ khoan dung để có thể tha thứ lỗi lầm cho chồng [vợ] của mình, nhiều người có đủ sự can đảm để dẫn thân chăm sóc những anh chị em đang đau yếu vì bệnh tật, v.v.

Câu trả lời của Chúa Giêsu nằm trong dụ ngôn mà Ngài nói với các môn đệ: “Ai trong các con có người đầy tớ cày bừa hay chăn súc vật ngoài đồng trở về, liền bảo nó rằng: ‘Mau lên, hãy vào bàn dùng bữa,’ mà trái lại không bảo nó rằng: ‘Hãy lo dọn bữa tối cho ta, hãy thắt lưng và hầu hạ ta cho đến khi ta ăn uống đã, sau đó người mới ăn uống.’ Chớ thì chủ nhà có phải mang ơn người đầy tớ, vì nó đã làm theo lệnh ông dạy không? Thầy nghĩ rằng: Không” (Lc 17:7-9). Trong những lời này, Chúa Giêsu mượn mối tương quan chủ-tớ để nói về “bí kíp” tăng trưởng trong đức tin: Như người tớ thực hiện chính xác mệnh lệnh của chủ, người môn đệ muốn

tăng trưởng trong đời sống đức tin cũng phải thực hiện những điều Chúa muốn. Nói cách khác, để tăng trưởng trong đời sống đức tin, người môn đệ phải luôn lắng nghe lời Chúa và đem ra thực hành. Tóm lại, khi sử dụng mối tương quan chủ-tớ này, Chúa Giêsu ám chỉ rằng: Thiên Chúa luôn ban những ơn nhưng không cho người môn đệ. Về phần mình, họ phải có trách nhiệm trên những gì họ nhận được, nhất là món quà đức tin. Những người có trách nhiệm trong Giáo Hội, họ phải chăm sóc “khu vườn” của Giáo Hội và đàn chiên được giao phó cho mình.



Khi ấy, các Tông đồ thưa với Chúa Giêsu rằng: "Xin Thầy ban thêm lòng tin cho chúng con".

Điểm cuối cùng chúng ta suy gẫm là giá trị của người môn đệ của Chúa Giêsu, những người “tôi tớ vô dụng”: Phần các con cũng vậy, khi các con làm xong mọi điều đã truyền dạy các con, thì các con hãy nói rằng: ‘Chúng tôi là đầy tớ vô dụng, vì chúng tôi đã làm điều chúng tôi phải làm’” (x. Lc 17:10). Điều Chúa Giêsu ám chỉ trong câu này không phải là người môn đệ không có giá trị gì trong chính mình hoặc trong công việc họ đang thực hiện cho Thiên Chúa. Điều được ám chỉ ở đây là người môn đệ khi đã làm xong bổn phận của mình thì không có quyền đòi hỏi từ Thiên Chúa những gì mà họ nghĩ là mình xứng đáng để lãnh nhận. Họ phải biết rằng, ân sủng mãi mãi là một món quà được Thiên Chúa trao ban một cách nhưng không. Không ai có quyền đòi hỏi! Những ai hiểu điều này thì mới hiểu được giá trị của đức tin.